

Vedro jak na Sahaře – rekordní teploty v Čechách - 34° C !

„ ... a zas jsem u toho Telekomu v Marjánkách stál v 16.00 sám jak hydrant ... „

Tedy pardon, úplně sám naštěstí ne, autem totiž dorazili dva zvědové z Paskova - Petr s Julkou – aby si vychutnali odjezd pelotonu na 1. spanilou jízdu roku 2007: nikoho dalšího jsme se však nedočkali. A tak zatímco oni dva vyrazili domů pro kola autem, já vyrazil na kole bez aut – po cyklostezce **k Martině do Hrabové**. Ještě jsem stihl zasmát se s Drahošem, než odsvištěl na noční, dostal pívko (potom druhé – tož nedivte se, v tom vedru ... navíc jsem byl jaksi lídrem pelotonu, že?), obložené chleby a nakonec spolu s Martinou i společnost: přímo na místo dorazila kolmo Dáška, po ní Julka s Petrem a za chvíli ještě zaparkovala autko u branky Irča v doprovodu Sylvy. Ohlásil se i Hynek, ale ten nás stihnul až u splavu ve Vratimově, kam jsme po krátkém odpočinku ve stínu altánu a předkrmu vyrazili za vodní zábavou, neboť nám ji Martinka v onom parném odpolední doporučila jako prima osvěžení: bez okolků (někteří i bez plavek) jsme všichni souhlasili !

Chrliče, proudy, peřeje, výskot, smích a zábava, vůkol linoucí se vůně grilovaných mas ... nooooo ... přesněji řečeno, špláchli jsme se jenom Dáška, Martinka a já a jako fakiři přetápali ještě břehem po šutříkách na masáž pod splav – ta ovšem byla skvělá! Ostatní jako doprovod zůstali v tom saharském počasíčku statečně na břehu, při řeči mírně pošilhávali po grilu místních gurmánů a těšili se, až z té vody konečně !!! vylezem, abychom v jednom šiku vyrazili na pívko do truhlárny – no fakt, v truhlárně ve Vratimově u řeky se prodává pivo jako křen!

Závěrečné posezení u Martinky na zahradě bylo opět pohostinné: určitě byste chtěli vědět, co večer následovalo po tom odpoledním předkrmu. Kromě nejrůznějšího pití byla zde vychlazená zeleninka, obložené chlebíčky, nejrůznější zobání a potom cosi, o čem jsem slíbil, že jej ani pod knutou neprozradím: tedy v každém případě lahůdkové, podlouhlé, zespod pŭlkulaté, shora bohatě strukturované, podávané s příbory na lasturových miskách, horké s řadou příchutí ... Martinko, s tebou je fakt sranda a byla jsi báječná hostitelka!

Při večerní řeči byl kromě mnoha jiných témat důkladně probrán Antonín 5, neboť se v 5.22 hodin ten den Káje (a tím i Tondovi 4) narodil.

Došlo i k dohodě, že si pro další spanilku tu Sylvinčinu zahradu v Heřmanicích nenecháme ujít, když toho 10.7. lilo jako z konve.

Tak si vás všechny v zastoupení pana Presidenta Zeuse coby iniciátora letošních spanilek dovolím pozvat: 24.7. v 16.00 hodin postojím, doufám opět s kolem, do 16.16 u Telekomu ..... ale neeééé, jako hydrant NEEEEÉÉÉ !

Pepík

Další úterní spanilka byla zastoupena čestným cyklistou Davidem, který vítězně dojel do cíle – **k Sylvince (a Karolínce) na zahradu do Heřmanic**. Tam už ovšem nebyl sám, ti méně sportovně zdatní (Petr, Jůlinka, Kamilka, Irenka, Martinka a Drahomír) dorazili vozem a před příjezdem do cíle si nejdříve udělali okružní jízdu obcí, po níž za navigace přes mobilní telefon úspěšně dojeli ke zmíněné zahrádce, před kterou stálo Sylvinino auto s nápisem „Cílová stanice“ na čelním skle.

Za větrného počasí jsme poseděli u ohýnku, opekli si párek, okoukli Sylvinu hezkou zahrádku a ti více hladoví si nasbírali dozrávající ovoce (jablka a hrušky).

Jůlinka a Kamilka nám hrály a zpívaly na kytaru a my se bavili a také domlouvali na sobotní oslavu Bacilových narozenin, na kterou se všichni těšíme.

Ve 21 hodin jsme se rozjeli do svých domovů a další úterý HURÁ za Aničkou a Mirkem do Petřvaldu ! Ovšem, cyklisté, oprašte svá kola a trochu více se věnujte sportu !

Sylvince děkujeme za pohoštění a bylo to PRÍMA !!!

Martinka

Mírně Spanilá Elegie.

Je úterý, poslední červencový den 2007, jsem sám u Telecomu v Marjánkách, v 16.16 nasedám na kolo a vyjíždím po páteřní ostravské třídě směrem k Nové vsi, k Odře, provoz je tu vždycky v tuhle dobu dost hustý, což si za okny své Suzuki ani tak neuvědomím, zato na kole je cítit pořádně, dole na křižovatce u vodárny na zelenou pro vedlejší směr dostaneš i strach; překonávám ho a šlápnu mocně do pedálů, u Boříka už je dobře a jak najedu na poldr u Odry, jako bych se z velkoměsta proutku mávnutím ocitl fakt kdesi na lukách, tudy nás vloni vedl Kulhy, vzpomenu si neodbytně, pěšinka se vine travinami a už je tu jez, o kus dál sjezd pod Rudnou a znovu cesta v levém břehu Odry, páni s psíky poslušně uhýbají před mým míjením, bicyklisté spiklenecky zdvihají obočí, někdy i zdraví ahooóój či úsměv si opětují, z takové cesty se během chvíle vyhoupneš na hladounkou asfaltku, vinoucí se od Výškovických paneláků až na most přes Odru u Polanky, je 17.06, vloni tu stála a čekala na nás Špendlíček, ale letos tu není, tož jedu i dál sám a musím zabrat, červená výstraha na přejezdu předchází pádu šraňků a mně se nechce čekat, vyšlo to, bez zastávky se protáhnu mezi domky až na konec vesnice, asfaltka tu končí, písčité cesta zamířila do loubí železničního podjezdu a nutí k odvážnému slalomu v pestré nabídce kalužin a výmolů, je hezky, zelený tunel příjemně ubíhá s každým šlápnutím, napravo jsem už předem vzdal svůj nepřípadný souboj s kterýmkoliv z vlaků spěchajících s nákladem oceli či lidí z Ostravy dál, dál, k Hranicím, Přerovu, Praze, vlevo balzám na duši, desítky stvolů okrotic opouštějí bažinaté podloží, štíhlé listy jak ruce radosti stoupají k nebi a nabízejí mu své fialové klasy květních kalíšků; už je tu rybník, voňavá vlhkost ti pohladí tvář, slunce se třpytí v tisících vlnek a vodní hladina fakticky v úrovni cesty lákavě svádí projíždějící: uхни si na mne, projed' se po mě, unesu tě, jsem tak rozlehlá a rovná, ne ne, nedal jsem se, držím se své písčiny a šlapu, teď třeba proto, abych vítězně a s hranou lehkostí předjel nahrbená záda cyklistů kousek přede mnou, jsou to naši?, kdepak, předstihnu je a rázem znejistím, Kulhy, kudy jsi nás tu vloni vedl: na polní křižovatce jsou obě cesty tak hlavní! točím intuitivně vpravo a už v esovitém průjezdu osadou se chválím, že jsem to přece jenom trefil, za posledním domkem mířím přímo do kukuřičného pole, rozsekla jej našťestí solidní předlouhá asfaltka, trať je tu tak blízko..., že bych přece jen zkusil konkurovat železnému oři? jdu ze sedla, nabírám vzduch do plic a co mi síly stačí zabírám, to to fičí, po chvíli se však s pokorou hroutím zpátky do sedla, abych zvolnil na stařecký standard, už nemůžu, ale závody pomohly, protáhla rovinka je za mnou, Jistebník už přede mnou, ještě než stačím před jeho nádražím prudce stočit vlevo, míjím oproti se soucitem kolegáčka mého věku, rezignovaně strká do řidítek horáku s vědomím, že se mu chudákoví ještě hodný kus cesty (do Ostravy?) bude připomínat jeho sežvekaný zadní plášť; na úzkou hráz mezi dvěma rybníky se vejde jenom silnice, strážena dvojstupem mohutných vrb, co si tak zálibně shlížejí své předlouhé zelené lokny v hladinách obou rybníků, na pozadí důvěrně známý reliéf Beskydských vrchů, modroučké nebe obtěžkáno bělošedými bachráči nabízí boží vzduch, krásně se dejchá a jede se a jede, za mostem přes Odru začíná Stará Ves, točím vpravo mezi domky a svou pomíjivou existencí bourám klid chlupáčů za ploty, útulná Ves po právu Stará nabízí k obdivu baráčky-cihláčky i čerň svých dřevěnic, na polích hnedle za Košatkou vzývají v magických seskupeních kotouče slaměných menhirů jako Stonehenge k obětním slavnostem po sklizni, zdravím se s nimi a za jedním z nich vskutku slavím: musím, ... musím, na horizontu zvolna klesá k Mošnovské ranveji malé letadélko; 17.30, Petřvaldík láká žluťoučkým vývěsním štítem Zmrzlina z Opočna, ale nezastavím, objedu růžovou fasádu kostelíku, hospůdku u hřiště a v mírném klesání šlapu ostošest, abych dojel Špendlíka, pamatuješ, Kulhy, vloni nám to tu pěkně natřela, ale nedojedu ji ani letos, vůbec totiž nevyjela, prý až na příští spanilku, teď už je to jedno, modrá plácačka Petřvaldského vodojemu neklamně hlásí blížící se cíl, most Jaroslava Hlaváče mi vstřícně spájí břehy Lubiny, jejíž řečiště namísto vody plné bělavých oblých kamenů připomíná hřbet vyzáblé kozy, taky už trochu žízním, ale Restauraci u Sokolovny rázným šlápnutím odmítnu, kdyby tu tak byl krámeček provoněný pečivem a pultem s buřty, klobáskami, zastavím určitě, abych zas jako vloni nežebral u Aničky k opékačce, ale není a tak dojedu **k Ručkům** (a vyžebrám si zas), pohostinná náruč Mirkovy skvělé pergoly přijala nejen mne s Kulhym, ale i Zeuse a Petra s Julkou,

vzpomínáme na něj, sedíme, baštíme báječný salát s opečenými buřty, broskve, popijíme víno a řeč se už posouvá k dovoleným, přes nemoci a záchodová story k zážitkům z cestování po Banátu i jinde, páni vždyť už je osm večer, ještě honem foto do kroniky a jede se domů, stejnou cestou, jako vloni, ale sám. Kulhy, proč už tu, kurva, nejsi!

Pepík

Spanilá čtvrtá novina

Kdopak tu zas brouzdá, po klebetách slídí?
Určitě chceš kamaráde vědět, kolik bylo lidí,
na čtvrté spanilce: kdo spíše do auta se schová
a který s bicyklem svedl boj na cestě do Paskova?

No žádný problém, rád vzdám se pravdy holé,
bylo nás šestnáct a věř mi, že jen tři na kole!
Odpočíst nutno místní, co hostili nás mlsy svými,
nanesli vskutku bohatě **Diásci s Janovičovými**:

stolec byl pěkně prohnutý, to každý uznat musil,
kafíčko, buchtičky, salátky i ovoce jsem zkusil,
nebyl jsem tedy sám, kdo mružel si pochvalně,
že se u paskovských má Extend náramně!

A jak dál vzpomínám, tak byli Štěpánovi,
a to i s Lucinkou – teď se to každý doví.
Hádej kdo svezl Irču do Paskova? No která jiná,
než zase Sylva a k potěše naší dojela i Karolína.

A taky Lenka, kámo, konečně startla autíčko,
aby nám popsala, jak Franta Vlček, zlatíčko,
odfícel sice právě dnes do Němec na chvíli,
ale už v sobotu pikniku by spolu rádi si užili!

Ve výčtu naší sešlosti, o níž je výše zmínka,
nemohu, přáteli, pominout Dášenu a Hynka,
a teď už konečně pravdu ti sdělím na rovinu:
kolo ten den vezlo Špendlíka, mne a Martinu!

Pepík

Post scriptum (jako test čtenářů webu):

Prázdniny se nám zhouply už do druhé půlky,
zeptám se tedy skalních: Dášky, Petra, Julky,
Špendlíka, Davida, Martiny, zda by se jim chtělo,
úplně nad plán že by se v úterý k Irenci zajelo?

Mimořádné hlášení z mimořádně spanilé páté cyklojízdy

Je běžné a řekněme i zdravé v člověčí povaze využít nejrůznějších příležitostí k potvrzování vlastního Já. Vedle okázalých forem, které však málokdy vzbudí obdiv, si své vědomí sebe sama umíme budovat i nenápadně nejrůznějšími maličkostmi: málokdo odolá zhlédnout se při míjení zrcadla, na fotkách vždycky hledáme nejdřív vlastní tvář a

třeba naše vlastní jméno či přezdívka uspokojivě šimrá dušičku, zazní-li v dobrých souvislostech či zaskví se v čemkoli napsaném.

Ráb bych tedy v dané souvislosti potěšil drobným příspěvkem své kamarádky a kamarády a pozdravil Mišku, Bacila, Aničku a Mirka do jejich Petřvaldů, Diásky a Míšu s Julčou do Paskova, Lukáše do Marjánek, Lenku do Výškovíc, Renču s Peťou do Dubiny, Tondou s Kájou do Starého Města, Orla s Lenkou do Zábřehu, Martinu do Hrabové, Vojtu a Milana do Poruby, Syslíka do Otrokovic, Helenku a Pavlíka až kamsi do Řecka a se smutným ksichtíkem i Omluveně Chorou Sylvu a Špendlíka do jejich postelí.

Dospěl-li kdokoli z čtenářů posledními přívlastky jmenovaných k závěru, že tento výčet sleduje v dobrém právě jen pozdravení, neboť jej nebylo možné na páté spanilce učinit bezprostředně, klaním se jeho bystrosti. Nepochybuji už pak ani o jeho schopnosti dobrat se snadným způsobem i k těm, kteří nejen že úspěšně prošli webtestem v dovětku básně o čtvrté spanilce, ale taky si předem neplánovanou pátou spanilkou na zahrádku **k Irče do Hlučína** nenechali ujít.

Natolik bystrý čtenář se však nevyskytne, aby ve správném výčtu zúčastněných Extendáků odhalil ty, kteří na mimořádnou 5. spanilkou přijeli řádně na kole a kdo si řádně ceněnou účast vybojovali v doprovodných vozidlech pelotonu.

Proto mi nezbyvá, než v duchu úvodního slova znovu jmenovat a poděkovat z cyklistů zejména Irče, která na svou zahrádku dovezla ze sídliště pro kamarády nejen aspikovou bábovku, pečivo, buřty, koláč, pití, ale třeba taky dřevo na ohýnek a radši ještě sekýrku s fungl novým topůrkem – na kole, přátelé!

Stejněmu dopravnímu prostředku pak spolu se mnou dali přednost Dáška a Petr: ještě ve 22.00 jsem si na něj v posteli vzpomněl, jestli už se tou bezměsíční tmou za Hrabovou probíjeli domů do Paskova.

Byl jsem rád, že i tenhle výlet Extendu měl skvadru na kolech – vždyť se v Presidentských propozicích uvádí jako spanilá CYKLOjízda. Stejně nás potěšilo, že auty dojeli taky Hynek s vnučkem a David s Magdou a Lucinkou. A tak jsme v této sestavě probrali blížící se okolnosti svatby Jany s Ondrou a poslední plánované spanilky do Starého Města a dospěli k závěru, že se příští úterý sejdeme neplánovaně znovu.

Věřím, že si neprotiřekám, když v závěrečné výzvě už nikoho z vás kamarádi jmenovat nebudu:

V úterý 21. srpna bude opět v 16.00 tradiční sraz v Marjánkách u Telecomu, na kolech ovšem nepojedeme, protože máme v Restauraci Toni (hned naproti) zamluvený čtyřstůl a **MUSÍME SE DOMLUVIT!**

Těším se na vás!
Pepík

Spanilá nejízda aneb potlach u Toniho

Protože počasí letošního léta stále nabízí výborné podmínky, rozhodl se i v úterý 21.8. Extend pro spanilý výlet na zahradu: tentokrát ovšem k žádnému z našich členů, ale do **Restaurace Toni v Marjánkách**. Zejména pro ty, kteří statečně po celé prázdniny odolávali výzvám cyklistů (aby si konečně taky šlápli do pedálů), bylo výhodou a satisfakcí, že pro dosažení zadaného cíle z místa srazu nebylo potřeba kolo – hospoda byla přímo naproti klasického místa nástupu na spanilé jízdy. Vzorně rezervovanou předlouhou řadu stolů a židlí v zahradě Toniho se nám v mezidobí od 16.00 do 19.30 hodin bohužel nepodařilo ani způli zaplnit, ale závěrečné účtování tento hendikep jistě vyrovnalo. Považte sami:

Pepík	2,5 plzně, topinka s masem, půl pizzy, na svatbu omluven, k Tondovi jede
Lukáš	kofola, půl pizzy, na svatbu dorazí s Irčou, k Tondovi asi nedorazí
Lucinka	nahňahňáno v mističce Chicco, na svatbě omluvena, k Tondovi dorazí
Magda	slezský řízeček, kofola, na svatbu i k Toníkovi jede
David	plzínek a jakýsi master, pizza CELÁ, na svatbu i k Toníkovi jede
Irča	kofola a už jen hryzanec pizzy, na svatbu bere dárek a k Toníkovi jede
Špendlík	nejedla, ale jistí nám všechny dárky a přání a na svatbu i k Toníkovi jede

Honza	taky nejedl, ale zato pozval Špendlíka do Cinestaru a k Tondovi dorazí
Hynek	kofola, půl pizzy, na svatbu omluvena, k Tondovi jede
Dáška	kofola, pizza, další chutě si nechala zajít, na svatbu i k Toníkovi jede
Anička	sice na potlach nedorazila, ale na svatbu dorazí
Mirek	přijede s ní

Takový účet zajisté lahodil nejen oku obsluhy, která decentně přehryzla neobsazenou rezervaci, ale potěší jistě i vás všechny, kteří na našem webu získáváte aktuální informace o prázdninovém dění v Extendu.

Přeju vám krásný zbytek prázdnin!

Rezervátor Extendu Pepík

Poslední prázdninové setkání Extendu coby ŠESTÁ SPANILKA

Je to – počítám správně – už pár desítek let, kdy jsme s bráchou na dvorku u dědy zkoušeli poprvé udržet rovnováhu na našem prvním podomácku vyrobeném kole. Móda balančních koleček u zadního kola se tenkrát ještě vůbec „nenosila“ a tak si dodnes vzpomínám na obětavost dědy, který za námi vydržel běhat aspoň pár dvorečkových koleček, zatímco táta zvládal výuku cyklojízdy téměř bez souběhu, o to však drsněji: stačilo pár pohlavků a důrazných poučení opeřených poněkud ponižující dehonestací, načež se mi po pár pádech jakoby zázrakem zdařilo dosud nemožné – šlapat, řídit a objet moji milí – celý dědův dvůr – a pak už (skoro) nepadat!

To malé ale opojné vítězství nad silami přírody mne ve vzpomínkách provází a těší dodnes; kolo se mi stalo kamarádem. Pár jsem jich od té doby vystřídal, kdejaký kraj světa snad i pojezdil a nespočetněkrát zažil nepopsatelný pocit převahy jezdců nad prostým člověčím pohybem: radost z násobně větší rychlosti, z překonaných dálek, z bezvadně vykroužených oblouků a zatáček, z pokořených kopců a báječných odměn z jejich sjezdů. S kolem pak vznikala ještě další kamarádství, tužená společnými jízdami: se spolužáky, s rodinkou čím dál početnější a taky s řadou přátel, která povýšila potěšení z vlastního samopohybu o nové dimenze: sáhnout si řádně na dno, soutěživě zabrat, poklábosit jen tak v zakázaných jízdách bok po boku, pomáhat či radit, je-li problém, povzbudit a nadchnout, když vedle docházejí síly a taky si příjemně dáchnout mezi svými při krátkých zastaveních a ještě lépe v delších obcerstvovacích přestávkách. Užít si zkrátka pocit, že nejedu sám.

Spanilost společných vyjížděk je asi právě v téhle sounáležitosti: i přes ta kola, jejich prostřednictvím se možná mají lidi o trochu víc rádi, patří na nich k sobě a je jim silou společně prožitého zkrátka fajn.

Promiň mi, laskavý čtenáři, ten obsažnější úvod ke zprávičce ze šesté spanilky Extendu k **Vašutům do Starého Města**. Byla tou poslední letošní cyklojízdou, proto mi jistě příznáš právo na malý závěrečný hold všem kolům a kolečkám a krujzrům a koloběžkám a inlajnům a nakonec i autům a kdovíčemuještě, co nás dávají dohromady, dovolí nám povožit se a dosáhnout i cílů cest.

Tím letošním posledním byla zahrada u Tondy a Káji. Přes rozdílnost výjezdů z různých míst a různými prostředky se všem zúčastněným podařilo sjet se v dobré náhodě v téměř shodný čas:

- na kole Míša a hnedle za ní jako hlavní peloton Petr, Špendlík, David, Magda a Lucinka (v tom krujzru, víte) a já,
- auty pak dorazila Hynek, Irča, Sylva, Dáška a v plné obsadě k naší potěše a pýše z vrcholové klubové reprezentace i RPP (rodinka páně Presidenta), takže nás spolu s hostiteli bylo nakonec 19!

Ze všech účastníků se patrně největšímu zájmu těšil Antonín 5., jehož latentní členství v našem klubu bylo potvrzeno přáními zdravíčka i všelikými dary. Šel z ruky do ruky a snášel naše společenství velmi statečně. Došlo i na Antonína 4., tímto našeho Tonda, který skrzevá čerstvě Kristovy roky přijal naše gratulace a s tou báječnou třešňovicí,

vínem, pitím ba i vlastnoručním napečením (prý si mohl vybrat: buďto budeš hlídat, nebo péct, pravila Kája) pro nás ROZHODNĚ NEŠETŘIL. Tož díky, Vašutovci!

V této souvislosti bylo, zdá se, štěstím našeho pelotonu, že jsme na zpáteční cestě ze Starého Města domů nemuseli dřít a mohli se v příjemném klesání podél Ostravice na našich kolech zaplaťpánbůh spíše jenom povozit.

Jó kolo, to je zkrátka v Extendu jedinečný fenomén! Nebo ne? Tak zase za rok! Ať žijou spanilky 2008!

Pepík